



چه کنیم که بهمون نگن گودزی لا؟



تا پاسی از نصف شب گوشی تلفنتان را در دست گرفته و نسبت به اشیایی که به سمتتان حواله می‌شود و ناسزاها را وارده مقاومت نشان بدهید.



در بحث‌های خانوادگی خوش بدرخشید و اسم دوسه تا کتاب خارجی را که بلیدید مدام تکرار کنید و در مقابل مشورت‌ها و راهنمایی‌های بزرگ‌ترها با عبارت «همیشگی من خودم همه ی اینا رو میدونم» کار خود را ادامه دهید.



به هیچ عنوان مطالعه غیردرسی و فعالیتی غیر از مدرسه رفتن و خوردن و خوابیدن انجام ندهید. به هرحال آدم باید از نوجوانی‌اش استفاده درست کند و وقت برای ورزش و کارهای هنری و علمی تا دلتان بخواهد هست.



ساز مخالف باشید و اگر مجبور به انجام کاری شدید مدام غر بزنید. خصوصا اگر نتیجه کار خلاف میل شما بود. مثلا اگر به اجبار مسافرت رفتید و ماشین وسط راه خراب شد همش غر بزنید که: من گفتم نریما!...



از آن جایی که آدم اگر سکوت کند می‌گویند لال بود و رویش کم شد و نتوانست چیزی بگوید، پررو و جسور باشید. مخصوصا درباره خانواده و معلم‌ها. والا! همیشه فکر می‌کنند چون بزرگ‌تر هستند حتما راست می‌گویند. آن دوتا پیراهنی را که می‌گویند پاره کردند ما که ندیدیم.

و در این بند آخر توصیه می‌شود به عکس‌های قسمت آسیب‌ها رجوع کنید و تمام و کمال به هر عکس با جدیت کامل و اراده راسخ عمل نمایید.

حالا روبه‌روی آینه بایستید، صفحه را مقابل آن قرار دهید و این قسمت را از داخل آینه مطالعه کنید. شاید همه چیز عوض شد...



استیم!

زیلاها از بین رزشکی به و دزیلا بودن بچسبید. اما چگونه اند؟!

می‌گین گودزیلا؟

وون‌ها رو این طوری خطاب کنن با هم مرور کنیم:

۴

از صفات دیگری که به خاطرشان به ما نسبت گودزیلا می‌دهند خطرناک، غیر قابل پیش‌بینی و جسور است که من علت این صفات‌های کاملا مناسب را خوب می‌دانم. شما هم خوب می‌دانید! پس بحث را بیشتر از این باز نکنیم بهتر است.

۳

خشونت: البته دوران بلوغ همه احساسات نوجوان یکپوشه خودش را نشان می‌دهد. خشم و غضب و شهوت و خلاصه تازه انگار آدم می‌فهمد که می‌تواند نسبت به چیزهای مختلف احساسات شدید بروز بدهد. چیزی که اسمش را می‌گذارند خشونت، همین حس است که قلمبه شده توی وجودمان.

چرا «گودزیلا»؟



ل تاریخ نصیب این قشر از جامعه شده. قدیم ترها می‌گفتند «شیطون» و ات و سواد جامعه تکامل پیدا کرده و رسیده به «گوزیلا». پس همگی درس با افتخار اذعان می‌کنیم که نسل کم نقص قانون پایستگی گودزیلاها ما دهه ستادی دارند می‌گویند: بز کف قشنگه رو و شله، شله! در شکل گیری این واژه، بانه روز از کف دستمان جدا نمی‌شود هم بی‌تأثیر نبوده. همان وسیله ای که در قرار است به سمت دیوار پرت و روانه دیار باقی شود. و همان یار مهربانی جلوه می‌دهد. معرفی می‌کنیم: آقا یا خانوم «تلفن همراه».

مراقب این‌ها هستیم!؟

فرو بروید. البته خودتان را خفه نکنید. همین که حواسمان به خودمان باشد کافی است.

